

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

Tak už jsou tu naše dlouho očekávané prázdniny. Někteří se nemohou dočkat, až budou plavat v osvěžující vodě, hrát si s kamarády, jezdit na výlety. Druzí si zase chtějí pořádně odpočinout po roční námaze ve škole a dospěláci, ti si sice neužijí celé dva měsíce, ale kvůli nám, dětem, si jistě rádi vezmou dovolenou a o tu legraci s námi nepřijdou.

Celý devátý ročník si volno užije naplno, ale s vědomím, že se po prázdninách nevrátí na naši školu. Třeba se jim bude stýskat, a tak všem přejeme, ať se v dalších letech ve světě neztratí, ať mají stále úsměv na tváři, najdou si spoustu nových kamarádů a ať na naši školu vzpomínají v dobrém, nebojí se do ní kdykoli znovu zavítat a daří se jim úplně všechno, co budou chtít.

„Tak milí čtenáři, užívejte prázdnin, jak jen je to možné!“

Za redakční radu sepsala Martina Šípková

ročník XI, číslo 5

červen 2003

cena 5 Kč

PRÁZDNINOVÁ
„NEJ“

Střípky
z Vltavy

Sedmáci
na Orlici

EXPEDICE
OR-KA-MA

Co se nám
letos povedlo

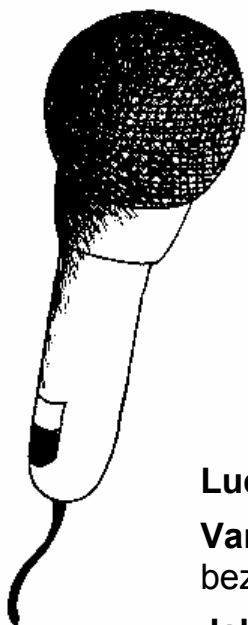
„EXPEDICE ROBINSON 2003“ třídy IV. A

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Tak už je to tady! Pro někoho dlouho očekávané roční období plné sluníčka a vody, pro jiné odpočítávání posledních dnů před prázdninami. Najdou se i tací, kteří se těší na vysvědčení. Ale snad každý se už vidí na prázdninách. A proč by ne? Čekají nás celé dva měsíce! Za dveřmi je tedy konec školního roku. Co vlastně to podivné slovo znamená? Každý si představí něco jiného.

Co se vybaví právě vám, když se řekne KONEC?

Lucky IX. B: Pro mě konec neexistuje!

Vanda IX. A: Tak asi konec školního roku a s ním i konec bezstarostného mládí.

Jakub S. IX. B: Na konci je dobré to, že něco nového začíná.

Jakub Š. IX. A: Konec školního roku a celé devítky vůbec!

Terča Š. IX. B: Začátek něčeho nového. S tím se mi vybaví i přestup na tuto školu, kterou zanedlouho bohužel opustíme.

Janička IX. A: Je konec školního roku, tak budu křičet HURÁ!

Krista IX. B: Momentálně se mi vybaví, že už tu brzo nebudeme. Všechno bude jiné. Jiní kamarádi i prostředí. A celkově už to nebude takové jako do teď.

Martin a Honza S. IX. A: Konec vlády Jardy Tvrdíka a tím i celkový konec ozbrojených sil České republiky.
P.S. Jardo, jsme s tebou!

Lucka IX. B: Konec školního roku i celého působení na této škole. Zároveň také přestup na zdravku. A konečně i prázdniny!

Paní učitelka Hana Šustrová: Jako první mě momentálně napadne konec vzájemného trápení se třídou IX. A.

Paní učitelka Helena Draštíková: Když se řekne konec, automaticky se mi vybaví začátek. Protože když něco končí, zároveň něco nového začíná. Podle mě je důležité, jak se člověk na ten život dívá.

Tak ho berme optimisticky a hned bude všechno lepší! Takže se radujte z maličkostí a alespoň jednou denně se pořádně zasmějte třeba nad novým číslem Malíčku.

Jana Machová, Veronika Šustrová IX. B

PRÁZDNINOVÁ „NEJ“

Každý z nás má nějaká svá NEJ. Například nejoblíbenější film, největší zážitek, nejhorší sen, nejoblíbenější předmět ve škole a podobně. Ale když se řekne „prázdninová nej“? Dokázali byste si na nějaké vzpomenout? A co naši učitelé, jaká prázdninová nej mají oni?

1. Jaký je Váš nejkrásnější zážitek z prázdnin?
2. Jaké jsou Vaše nejkrásnější prázdniny?
3. Jaká je Vaše nejvysněnější dovolená ?
4. Jaká je Vaše nejoblíbenější letní činnost?

pan učitel David Hainall

1. Já myslím, že všechny byly nejkrásnější, ale nejhezčí zážitek jsem snad prožil v Ukrajině a v Rumunsku. Je to těžké vybrat nějaký.
2. Tak určitě byly všechny hezké, ale kdybych si měl vzpomenout konkrétně, tak by asi vyhrála dovolená před dvěma roky, kdy jsme s manželkou zavítali do Mongolska a Ruska.
3. No, nesplnila se mi jedna dovolená, kdy jsem se chtěl podívat na ruskou Kamčatku. A proto bych ji do budoucna rád uskutečnil.
4. Moje nejoblíbenější činnost v létě je určitě turistika, fotografování a poznávání nových lidí a krajů.

pan učitel Libor Škrlik

1. Tak, aby tam bylo trochu erotiky, tak jedna prázdninová láska.
2. Nejkrásnější prázdniny jsem prožil jako dítě, když jsem byl v sedmé třídě. To jsme prožili celé prázdniny podle vzoru Rychlých šípů. Tábořili jsme za řekou, chodili na výpravy a pomáhali starým lidem. To bylo opravdu „dobré“.
3. Tak určitě cesta kolem světa. To bych opravdu chtěl zažít.
4. Moje nejoblíbenější činnost je dělat si, co chci.

paní učitelka Ladislava Dubová

1. Můj nejkrásnější zážitek byla dovolená na Slovensku v termálních lázních. To se mi opravdu líbilo.
2. Já si myslím, že jsou to ty prázdniny po skončení gymnázia. Ty byly! A trvaly dokonce tři měsíce, protože jsme končili školní rok dříve a déle ho začínali.
3. Chtěla bych se podívat do Thajska, ale s celou rodinou.
4. Koupání a válení u vody. Hlavně, když nemusím vařit!

paní učitelka Helena Drašíková

1. Nejkrásnější zážitky mám, když můžu chodit po horách, po lese, ale samozřejmě s rodinou.
2. Nejkrásnější prázdniny, jak už jsem řekla, jsou strávené s rodinou někde v přírodě. Prostě daleko od hlučných měst.
3. Podívat se do nějaké pěkné severní země, ale sama bych si netroufla.
4. Moje nejoblíbenější činnost je chození v přírodě, v lesích, po houbách.

Martina Šípková, Veronika Darsová, VII.B

Seznámení s novými učiteli

Určitě víte, že na naši školu přibyla nová tvář - **PETR KVÍD**. Je mu 26 let, narodil se ve znamení ryb a přišel k nám vykonávat civilní vojenskou službu. Tvrdí o sobě, že je takový univerzální sportovec. Pokud vás zajímá, kde by rád bydlel, jaký byl žák nebo co dělá ve volném čase, pust'te se do čtení tohoto článku.

Co vás přivedlo na naši školu?

Nutnost absolvování civilní vojenské služby, protože jsem odmítl nastoupit na základní vojenskou službu.

Čemu jste se věnoval dříve?

Nejdříve jsem absolvoval sportovní základní školu v Chrudimi, potom jsem studoval na střední průmyslové škole v Chrudimi. Pak jsem se učil na soukromé škole cizích jazyků. Úspěšně jsem složil přijímací zkoušky na technickou univerzitu v Liberci a tam jsem studoval ekonomické a inženýrské zaměření.

Co se vám na této škole nejvíce líbí?

Líbí se mi tu vztahy žáků k učitelům, vztahy mezi učiteli, že žáci umí pracovat v kolektivu a volná forma učení.

Co si myslíte o povolání učitele, chtěl byste se jím stát?

Obdivuji toto povolání, zdá se mi, že je to velmi těžké. Já bych se jím asi stát nechtěl.

Co byste chtěl dělat?

Chtěl bych podnikat v oblasti počítačů, ale nejdřív uplatnit svoje vzdělání u nějaké firmy.

Jak vzpomínáte na svoji školní docházku?

Na základní škole jsem patřil spíše k těm pilnějším žákům, ale nebyl jsem vyloženě „šprt“.

Který předmět jste měl ve škole nejradši?

Tělocvik a technické práce.

Co všechno musíme udělat, abychom měli vypracované tělo jako vy?

Především zdravě jíst, doplňovat vitamíny, sportovat a poslouchat pana učitele na tělocvik.

Kterým sportům se věnujete?

Dříve jsem závodně plaval, dělal atletiku a chodil na bojové umění. Dnes už spíše chodím do fitness, hraji fotbal atd.

Co děláte ve svém volném čase?

Věnuji se míčovým hrám, zdokonaluji se v práci na počítači, sportuji a učím se jazyky.

Jaká je vaše nejoblíbenější knížka?

Nejsem zase takový čtenář. Čtu spíše naučnou literaturu.

Co vás v životě nejvíce naštvě?

Asi jako všechny lidská hloupost, lež a neupřímnost. Za velice cenné považuji opravdové přátelství. Pokud je ale pokaženo těmito nešváry, jsem velice zklamaný.

Které země jste navštívil? Kde se vám nejvíce líbilo a proč?

Navštívil jsem Itálii, Německo, Řecko, Španělsko, dříve Jugoslávii, Chorvatsko a Monako. Nejvíce se mi líbilo ve Španělsku, protože je tam hezká krajina a čisté moře. Jednou bych tam rád bydlel.

Co plánujete na letošní prázdniny?

Protože ještě nemám řidičák, chtěl bych si ho udělat. A určitě nějaké cestování.

Martin Vápeník a Aneta Paulů, VI.A

Byli jako my...

Stává se vám, že si při zkroutění u tabule nemůžete vzpomenout na to, na co jste se tak pečlivě připravovali?

Něco podobného se stalo panu učiteli Janu Zapletalovi, který se s námi ochotně podělil o svoji příhodu z druhého ročníku na gymnáziu.

Trapas ve škole?! Ve druhém ročníku na gymnáziu jsme měli jako žáci třídy s rozšířenou výukou matematiky a fyziky laboratorní práce s fyzikálními pokusy. Jednou jsme prováděli pokus s kyvadlem a odvozovali vzorec pro

výpočet veličiny popisující pohyb závaží na niti. Naším úkolem bylo vypracovat laboratorní list. V té době jsem už uměl pracovat s malým počítačem, který jsem dostal k narozeninám, dokonce jsem měl i malou tiskárničku. Dnes už byste se tomu zasmáli, počítač se připojoval místo k monitoru k obyčejné televizi, žádné diskety a harddisk. Kdepak! Hezky nahrávat všechno z magnetofonu dlouhé minuty a tiskárnička byla jednojehličková. Rozhodl jsem se tedy, že všechno udělám na počítači. Jenže jsem práci dělal na poslední chvíli den před odevzdáním. Nakreslil jsem obrázek pokusu bod po bodu, uložil ho na magnetofonovou kazetu a začal psát text. Když jsem měl téměř hotovo (a dalo mi to dost práce, tenkrát jsem ještě neuměl psát všemi deseti prsty na klávesnici a práce byla na dvě stránky A4), tak v celé vesnici vypnuli proud! Asi si dovedete představit, ten „příjemný“ pocit! Tenkrát jsem psal tu práci znova dlouho do noci a ráno brzo vstával. Ve škole jsem byl jako mátoha, a když jsme měli hodinu fyziky, tak jsem s radostí práci odevzdal. Jenže náš třídní začal zkoušet, a to právě z odvození vzorce, co byl v laboratorní práci. Hádejte, kdo šel k tabuli? Správně, byl jsem to já a totálně jsem se při tom na jednom místě zaseknul a nevěděl, co dál. Byl to hrozný pocit. Dvakrát jsem to psal a teď si nemůžu vzpomenout! Pěkně jsem se při tom zapotil. Tenkrát to dopadlo dobře, tedy za tři.

Romana Severýnová, Lukáš Krčil, VI. A

VLTAVA

Projektový den „Vltava“

Jsme na tom stejně jako vy, víme název našeho projektu. Pak ještě, co si máme vzít (psací potřeby, lepidlo, nůžky, ...), ale to nám stejně nic neříká, a čas, kdy začínáme. Pro některé je to však příliš brzy. Vždyť máme být už v 7:45 hodin ve třídě. Pro další je to nespelnitelný úkol! Ale teď už ten čas nastal a my přešlapujeme před třídou a ve tři čtvrtě vcházíme dovnitř. Čekali jsme asi něco jiného, než jen „normální“ třídu připravenou k výuce. Ale je vlastně připravená? Ovšem že ne, ale to se dozvídáme až z dopisu, který je přilepený na uzavřené tabuli. A Kamča nám čte, že máme přisunout vždy dvě lavice k sobě a vytvořit tak sedm skupin po čtyřech. Pak máme udělat ze židliček na koberci kruh. To vše do osmi hodin, kdy už přichází Iva Brožová a Pěťa Baťa. Nejprve hrajeme hru s pádlem. Tato hra spočívá v tom, že jeden stojí uprostřed a drží pádlo ve svislé poloze tak, aby se dotýkalo země. Řekne jméno člověka, který musí hbitě pádlo chytit. Náš „dávný“ rekord sice nepokořujeme, ale i tak pokračujeme směle dál. Dostáváme lodičky, které popisujeme svými jmény a také tím, co od sjíždění Vltavy očekáváme. Na plné čáře vyhrála legrace, nebo chcete-li sranda. Ono není divu, my se smějeme rádi a také to prý prodlužuje život! Nyní jsme rozděleni do skupin a

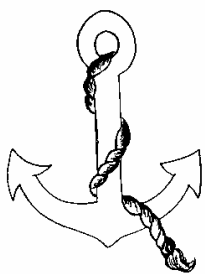
dostáváme za úkol zpracovat jeden úsek Vltavy. My „plujeme“ přes Zlatou Korunu a Rájov. Vyhledáváme jezy, peřeje a zajímavosti v dostupné literatuře a na internetu. Nakonec svůj úsek představujeme ostatním a připojujeme k nim plakát tak, abychom utvořili jeden celek. A není divu, že je to zrovna ten, co pojedeme. A jak to dopadlo? Super! Až na to, že některé díly řeky jsou vzhůru nohama :o). Ale to je originální, nebo ne?! Že bychom vytvořili nové pracovní skupiny?! Samozřejmě jsme účel další hry prokoukli. Losujeme si lístečky, které nám přiřazují funkci v rodině. Úkol je najít celou rodinu a pak se následovně posadit. Nejdřív otec, na jeho klín si sedne matka, na ni dítě a k nohám si lehne pes. Pak už jen zašteká. Mimochodem, chudák ten vespod. Teď už zbývá jen sbalit věci a vyrazit na cestu. Ale co je opravdu důležité? Každá rodina dostává 60 lístečků, na kterých jsou napsány různé věci. Máme je seřadit od toho nejdůležitějšího po to, co bychom ani nebrali. Každý si poradil podle svého, ale na prvních a posledních místech jsme se nijak zvlášť nelišili. Vždyť kdo by dal přednost pomlouvání před tolerancí a vzájemnou pomocí, nebo dokonce srandou? Nastává konec, ale my nesmutníme, máme totiž ještě před sebou super „aktivitku“. Uleháme na své podložky a Iva Brožová nám čte úryvek z knížky Proč bychom se netopili, kterou si můžete přečíst i vy.

Veronika Šustrová, IX. B

Střípky z Vltavy

... Po krásné a zajímavé prohlídce Rožmberka se ještě jdeme zchladit do sklepa. Není jen tak ledajaký. Je v něm nespočetně mnoho mučicích nástrojů a velice moudrý pán. Sedáme si, kam se dá, a přitom muž začíná hovořit. A o čem? Jak o dávných dobách, tak i o jednotlivých mučicích prostředcích a trestech. Od napnutí na skřípec přes sekání končetin po setnutí hlavy. Ale byly i jiné, možná bolestivější způsoby. Třeba drtič rukou nebo lýtek. Ale nám děvčatům se zdá nejhorší maska, kterou odsouzenému nasadili na obličej i zbytek hlavy a zahřívali špičatou trubkou, která vypadala jako dlouhý jazyk. Musela to být nepředstavitelná bolest. „To bychom si radši sedly na špičatou kozu, samozřejmě že dřevěnou, a dostaly na nohy závaží,“ jednoznačně se my, děvčata shodujeme. Kluci však jsou jiného názoru. Proč asi? My to prý nemůžeme pochopit. Oni by si radši nechali spálit obličej, useknout ruce, jen aby nešli na kozu! Někteří si také zkoušejí masky, které dostávali lidé za lehčí prohřešky. Třeba oslí uši, které měl ten, kdo poslouchal cizí rozhovor. Dozvěděli jsme se i něco o životě kata. Řeknu vám, nechtěla bych jím být. Všichni se ho báli, neměl žádné přátele. Byl sám a vzít si ho nechtěl nikdo jiný než dcera jiného kata. Na jednu stranu lidem ubližoval, zabíjel je, na druhou to byl velký odborník na anatomii člověka. Léčil zlomeniny a podobné neduhy. Řečeno ve zkratce, byl to zajímavý člověk. A funkci ani postavení záviděníhodné neměl. Ale my už musíme jít, dneska nás ještě čeká „pár“ kilometrů po vodě. ...

Veronika Šustrová, IX. B

Sbohem, Vltavo

Když jsme v úterý vyjžděli od školy směr jižní Čechy, měli jsme před sebou týden plný zážitků a nových zkušeností. V průběhu našeho vodáckého výletu jsem si přála, aby neskončil (tak moc se mi na Vltavě zalíbilo), ale všechno někdy končí, a tak tu je i poslední společný večer.

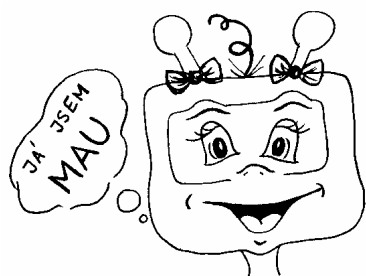
„Ach jo,“ říkám si v duchu a dávám na rošty opéct dva rohlíky – svoji a Verčinu večeři. Přitom přemýšlím o tom, že už zítra to všechno skončí. Přicházím k ostatním, kteří si házejí létajícím talířem. Vypadají docela komicky. Tu pirueta, jindy zase holubička (no Harapes by se asi divil). Přidávám se k nim. Je to opravdu legrace, jak někteří občas „hledají“ s pusou u země talíř... Zanedlouho necháváme hry a jdeme (nevím, jestli se tomu sprintu, co předvádějí kluci, dá říkat chůze) se navečeřet. Jak si tak u toho jídla povídáme, vyruší nás hlavní kormidelník (ten skvělý, svalnatý, ramenatý, úžasný, inteligentní, moudrý a pohledný, jak říkává jeho háček Romča). Sdělí nám, že se máme všichni za chvíli (v určený čas) sejít. Péťovi to sice odsouhlasíme, ale pak na to tak nějak zapomeneme. Nastává chvíle kázání (je mi to docela líto, protože všichni dospěláci, kteří tu s námi jsou, se k nám chovají moc hezky). Už je to naštěstí za námi. Všichni se máme postavit do kroužku a hlavní náčelník (kdo jiný, než sám pan ředitel) nám začíná vyprávět o tom, jak byl kdysi jako ještě ne moc zkušený vodák na vodě. Vypráví moc hezky a já si začínám opět uvědomovat, že na tenhle výlet jistě nikdy nezapomenu. Náčelník se nás najednou ptá, jestli se cítíme být vodáky. Přemýšlím, a abych řekla pravdu, vůbec nevím. Ostatní jsou na tom podobně. Nastává hrobové ticho (a to se v naší třídě stává vážně málokdy). Náčelník se nám snaží pomoci a říká nám, že vodák nemusí být jen ten, kdo umí jezdit na lodi. Vodáci by si měli hlavně pomáhat. Na vodě se pozná, jaký kdo je (takže až si jednou budete chtít někoho vzít, vezměte ho nejprve na vodu – to nám také poradil hlavní náčelník). Po krátkém (no zas tak moc ne) proslovu se nás opět náčelník táže na již zmiňovanou otázku. Tentokrát se nám rozvázal jazyk. Skoro všichni se alespoň trochu vodáky cítí být, ale někdo si není stále jist. Je to zapeklitá otázka. Když domluví poslední vodák, přichází na řadu něco, co jsme opravdu nečekali (alespoň já ne). Slavnostní křest vodou přímo z Vltavy (jak jinak taky). Každý musí pokleknout a je za humorného proslovu Péti Bati pokřtěn na vodáka (vodu na nás doslova lije David Hainall). Poté přichází k Ivě (Brožové) a na památku dostává krásné keramické pádýlko s nápisem Vltava, které pro nás paní učitelka (vlastně vodačka Iva) udělala. A ještě je tu gratulace od hlavního náčelníka. Právě se dostávám na řadu. Nevím proč, ale jsem tak trochu nervózní. Vše proběhne v pohodě. Tak nás už pokřtili všechny, ale ještě nějaká pádýlka zbyla. Co s nimi? Ihned se dohodneme, že dospěláky taky pokřtíme. „No moment přátelé,“ slyšíme najednou z úst hlavního náčelníka, „ale my už dávno pokřtění jsme.“ Je tu malý háček (totiž háčků je tu více). My ho ale hravě

vyřešíme. A tak naši vtipálci Luky (zvaný Vyril) a Kuba (Květoděj) slavnostně předávají pádýlka dospělým. Panuje tu dobrá nálada a o humor také není nouze. Ještě si chvíli zazpíváme u táboráku a chystáme se jít spát. Dneska se mi bude obzvlášť hezky usínat.

Můžu říct, že na tento výlet budu vzpomínat jako na jeden z nejhezčích (možná i jako na nejhezčí). Opravdovou korunu tomu „nasadilo“ právě tohle slavnostní zakončení. Ale teď už: „Sbohem, Vltavo. Bylo nám tu hezky!“

Jana Machová, IX. B

EXPEDICE OR-KA-MA

NÁVŠTĚVNÍCI Z PLANETY X

„Co to bude?“ ptáme se jeden přes druhého. Sedíme venku na trávě a čekáme. „Pozor, už jdou. Ticho!“ to už na palouk vbíhá Erža z IX.A a seznamuje nás s historkou o Mau z planety X. Herecký sbor ve složení: paní učitelka Linhartová, Janečková, pan učitel Zapletal a holky z IX.A nám předvádí své herecké výkony. Prostá rodinka „máma a táta“ se jednoho krásného dne vydává do lesa na houby, když vtom naráží na mimozemskou bytost jménem Mau, jak si sedí mezi hříbky. Oba jsou z ní celí pryč a Mau si po chvíli přivolává i svůj doprovod. Celá třída máme legraci z toho, že paní učitelka Janečková pořád ještě točí klikou. Mimozemšťané přiletěli, aby prozkoumali Zemi a porovnali život na ní s životem na planetě X, a tak navrhují, aby jim zdejší lidé pomohli. Rodinka zpočátku váhá, ale nakonec se s mimozemšťany spřátelí a pomáhá jim spolu s námi objevovat záhady planety Země.

Martin Vápeník, VI.A

CHYTÁNÍ ŽIVOČICHŮ

„Už ho mám!“ slyším právě za sebou. To můj kamarád Jára chytil chrostíka. Teď se nacházíme v Hořelči u Seče, kam jsme se s naší třídou VI. A vydali na výukový seminář OR-KA-MA. Naše skupina Měsícci tady u řeky chytá vodní živočichy. Od paní učitelky Linhartové jsem dostal sítku. A už jdu na věc. Zprvu se těch pijavek, chrostíků, žabích vlasů a ropuch štítím, ale nedá mi to a odkryji velký kámen, co je přede mnou. A co nevidím, na dně řeky je minimálně pět pijavek a utíkají rychle pryč. Okamžitě ponořím sítku do vody. Když ji vytáhnu, vidím, že se v síťce třepetá malá pijavka. Vítězoslavně běžím za paní učitelkou, která má z úlovku sice radost, ale trvá na tom, abych pijavku okamžitě schoval do skleničky.

Lukáš Krčil, VI. A

ODLÉVÁNÍ STOP NA OR – KA – MĚ

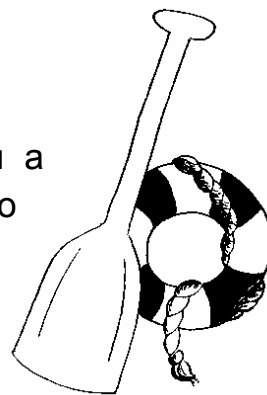
Nejvíce se mi na OR – KA – MĚ líbilo odlévání stop v lese. S kamarády ve skupince si vybíráme místo, kde si stopu jezevce vymačkáme. Skloněna nad bažinou vytvářím co nejlepší stopu a každou chvíli se mi noha propadá v měkké hlíně. „Ještě ji trochu zmenši,“ slyším za sebou spolutvořitele stopy. Snažím se ji trochu upravit, ale do ohrádky z papíru se nechce vejít. Naštěstí se dá ohrádka zvětšit a jen tak tak se to podaří. Sádrou kašičkou, kterou jsme si umíchali a která ne moc hezky voní, zalíváme stopu. Necháváme ji zaschnout a čistíme si bílé cákance od sádry. Stopa ztvrdla a nese se očistit od jehličí a hlíny do vody. Hups, stopa nám nevydržela, dva jezevcovy prsty křuply a válejí se ve vodě. Se stopou bez prstů opouštíme les a jsme rádi, že jsme se naučili zase něco nového.

Romana Severýnová, VI.A

Sedmáci na Orlici

Strípky z Orlice

„O legraci nebude nouze,“ říkám si. Sedíme ve vlaku a prohlížíme si časopis. Najednou něco letí vzduchem. To něco je někdo. Lukáš. Zakopl o tašky, které leží v uličce. Hlavní je, že se všichni smějí. Dokonce i na Lukášově tváři se objeví úsměv. Tak tady legrace teprve začíná.

Robin neodolá Renčiným prosbám, a tak nám nafukuje pálavu. My zatím mažeme klukům záda opalovacím krémem. Ondra má bílá záda. To Monča to s tím krémem asi přehání. Chudák Ondra! K tomuto případu přichází profesionální četa. Já a Renča. Krém však nejde setřít. Je ho moc. Naštěstí se k nám řítí Radek, a tak bereme z Ondrových zad krém a mažeme jím Radka. Není mnoho času, tak se mazání chýlí ke konci.

Legrace začala. Plavíme se po mírné řece a nevíme si rady. „Pomóc!“ křičíme s Renčou. První vrbičku máme za sebou. „Míšo, néé! Pomóc!“ huláká Renča a plácá do něčeho pádlem. „Co zase je?“ ptám se jí. „Pavouk, ale velké. To je určitě z té vrbičky,“ říká Renča vyděšeným hlasem. Já se však plně věnuji kormidlování, protože je před námi další malá vrba. „Néé!“ křičí můj háček a cáká po mně vodou. Těsně vedle. „Uf, to bylo o fous,“ říkám.

Ivka vyměnila svého partáka a nyní jede s Míšou. My plujeme za nimi a stále posloucháme to jejich: „Michalo, koukej se na cestu.“ Jenom se tomu smějeme a předjíždíme je. Přejíždíme však přes všechny klády a klacky vyčnívající z vody.

Celé odpoledne v Sutých březích trávíme ve vodě. Já jdu s Míšou na pálavu. Po chvíli ale plaveme ve vodě. Pan ředitel s Pétou se zatím pevně drží na lodi, ale i oni padají do vody. Využíváme toho a lezeme na jejich pálavu. Chvíli nás oba vozí, ale najednou jsme obě pod vodou. My i Orlice si prostě užíváme.

Evka s Pájou projíždějí jezem. My se vystrašeně díváme za nimi. Teď jede Domča a Jakub. A teď ... My! Rozjíždíme se. Vlny se lámou o naši pálavu. Vypadá to jako rozbouřené moře. Já i Renča ječíme. Co to? „My jsme naživu!“ křičím. Pálavu vynášíme zpět nahoru nad jez. Tentokrát to je v pohodě. Dojíždím ke břehu a hop do vody. Plavu s vestou ke konci jezu, kde se valí divočejší voda. Ležím na ní a ona mne nese houpavým pohybem dál od jezu. Je to prostě prima!

Michaela Jirovská, VII. A

Hrátky v zátoce

Právě stojím na břehu v takové malé zátoce. Naši kapitáni chtějí mě a mé spolužáky naučit ještě pár věcí navíc. Když všichni ztichneme, je slyšet bzukot komárů. Najednou se vedle mě ozve: „Au, štípl mě komár.“ Já se rozesměju a ze srandy dodám: „Jde po smradu.“ Rozhlédnu se kolem sebe a vidím, jak se každý ohání a zabíjí komáry. Celá třída si myslí, že už teď máme tu zábavu zhatěnou. Prvních šest posádek se namaže repelentem a leze do pálav. Petr Baťa nám ukazuje, jak máme pádlovat pozpátku. Najednou se ozývá strašlivý smích. Pan učitel pádluje! Ne, že by to neuměl, ale vypadá jak parní stroj. Říkáme si: „To je lehký, tak jdem na to“. Jenomže pravda je úplně jiná. Musíme uznat, že některým se daří, ale u některých prostě katastrofa. Holky se na vodě točí jak na kolotoči. Jenže jim to nevadí, hlavně, když je sranda. Po půl hodince vidí kapitán, že nás to už nebaví, a tak vymyslí jízdu ve stoje. Učitelé nám ukazují, jak se máme postavit. Postavit se dokáže každý, ale pádlovat při tom a navíc ještě kormidlovat, to je umění. Já si v duchu říkám: „Tak to jste nám zas něco ukázali!“ Hned jak se postavíme, tak zase padáme. Nejlepší na tom je, že se tomu smějeme, div se nepočůráme. Kormidelník dostal další nápad: „Osm lidí si sedne na pálavu a já si sednu na špičku a poplaveme doprostřed.“ Už jsme skoro u cíle. Najednou se Pěť Baťa ztratí jak pára nad hrncem. Po deseti sekundách je slyšet křik a já a dalších sedm lidí padá do vody. Naše paní učitelka to stíhá vše dokumentovat, neboli fotit. Proud je tam silný, ale ne zas tak moc, a to víte, s vestami se plave špatně. A tak nás to táhne dál a dál. Jenomže s tímhle už učitelé počítali, a tak přes vodu natáhli lano. Po laně doručkováváme nazpátek. Začíná být chladno, tak se uklízejí lodě. Musíme je vytahat po blátě až k chatám. Chlapi tahají lodě a ženy uklízejí loďáky. Na jednom se shodneme, že je to zde prima.

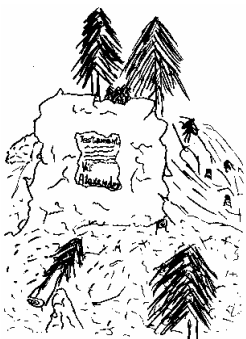
Tomáš Pátek, VII. B

MLADÍ VÝZKUMNÍCI

Zajímá vás naše životní prostředí? A víte, kolik je kolem školy ozonu? Na ekologii v šestém ročníku jsme se to rozhodli zjistit. Zasadili jsme dva druhy tabáku, který je hlavní součástí našeho výzkumu. Nejprve semínka pohromadě a později ostatní rostlinky do kelímků. V pátek 6. června jsme je přesadili na školní pozemek, kde je denně zaléváme a pečujeme o ně. Tam se na ně také můžete jít podívat. Jeden druh našeho tabáku je méně odolný přizemnímu ozonu. Pokud jeho listy začnou schnout a vadnout, je to důkaz toho, že je v našem okolí hodně přizemního ozonu. A víte, jak přizemní ozon vzniká? Vzniká působením slunečního záření na výfukové plyny z aut, které se rozkládají. Ozon škodí lidem, zvířatům i rostlinám, protože vdechujeme-li příliš mnoho ozonu, může poškodit naše plíce. Tím, že omezíme používání automobilů, může každý z nás pomoci snížit oxidy dusíku, které jsou součástí ozonu. V příštích dnech budeme naše tabáky měřit a fotografii pořízenou ke konci roku pošleme do ekologického sdružení Tereza. V příštím Malíčku vás rádi budeme informovat o tom, jak náš výzkum dopadl.

Eva Balonová, VI. B

„EXPEDICE ROBINSON 2003“

JAK JSME ZÍSKÁVALI MAPU

Když jsme přijeli na ostrov, tak nás přivítal Robinson a Pátek a řekli nám, co se jim přihodilo. Robinsonovi dlouho usnadňovala chůzi po ostrově mapa, ale jednou se dostala k jeho jeskyni zlá opice a mapu mu roztrhla. Proto si ji musíme vybojovat zpět. Jenomže ne násilím, ale rozumem. Vzpomněli jsme si opět na Robinsona. Ten žil v jeskyni společně s Pátkem, pejskem Rekem, papouškem Andu a kozou. Nás bylo ve skupině tak pět nebo čtyři, proto jsme také každý představoval jednu postavu. Robinson vyjel na koze na pastvu, kde ji nechal pást, a běžel bojovat do lesa o kousek mapy. Jak mohl části mapy získat? Vytáhl si otázku a musel správně odpovědět. Za správnou odpověď získal část mapy. Když neznal odpověď, musel se poradit s kozou na pastvě, když ta nevěděla, vracel se do jeskyně a radil se s ostatními. Role jsme si pravidelně měnili. Takto jsme postupně získali všechny části mapy.

Tomáš Smysl, David Tůma, Kateřina Formánková, IV. A

TKALCOVSTVÍ

Jedna z mnoha činností, které jsme si vyzkoušeli, je tkalcovství. Začali jsme tím, že jsme si přečetli návod. Pak jsme si řekli, co jsme se v něm dozvěděli. Nyní nastříháme vlnu a zavážeme. Osnova je pevná, útek volný – útek je

vetkáván do osnovy. Nyní můžeme začít tkát. Jednou je osnova dole a pak zas nahoře, a tak to šlo pořád dokola, až jsme měli hotový výrobek. Ale my nejenže jsme tkali, my jsme si i vyprávěli drby. Byla to docela sranda. Svůj jedinečný výrobek sice už nemám, ale udělal radost mé sestře.

Kateřina Šustrová, IV. B

HRNČÍŘSTVÍ

Naše skupina jahod a kokosů měla jako první činnost hrnčířství. Proč zrovna hrnčířství? Protože jsme vlastně „Expedice Robinson 2003“ a Robinson se také musel učit hrnčířství. Kdyby to neuměl, těžko by si mohl vyrobit hrnce různých velikostí. Hrnečky nebo mističky jsme vytvářeli pomocí takzvané hádkové keramiky. Napřed jsme zpracovali keramickou hlínu. Udělali pomocí prstů placičku, aby se mohla zpracovat voda do hlíny. Potom uděláme hroudu, bouchneme s ní o stůl, tím z ní vytlačíme vzduch. Vyrobíme kouli a oddělíme kousek hlíny. Pomocí dlaní vytvoříme placku, z které vykrojíme kolečko. To slouží jako dno nádoby. Potom ze zbývajících hlíny odebíráme kousky a děláme z nich válečky, které pokládáme na sebe. Z toho postupně vznikne nádoba. Hrníček vzniká stejně, ale má ouško. Když je nádoba hotova, špachtlí se zahladí. (Proužky nejsou vidět.) Když chceme, aby byla nádobka rozšířena a zase zužována, skládáme proužky ven nebo dovnitř.

STEZKA ODVAHY

Dnes večer jsme šli na stezku odvahy. Vydali jsme se na ni, protože Robinson Crusoe musel jedné noci přespát v nitru ostrova. Když jsme totiž byli na „Expedici Robinson 2003“, šli jsme po stopách Robinsona. Já jsem se rozhodl jít dobrovolně první. Šel jsem s Pátkem podél potoka až k bazénu. Tam mě Pátek opustil a já jsem šel tmou podle šipek na zemi. Tou samou cestou šel každý, kdo se cesty za Robinsonem zúčastnil. Vešel jsem do lesa a šipky zářily tak, že byly vidět i na tři metry. Měl jsem docela strach, ale to asi každý. Všude kolem šuměl potok, štěkal pes, houkal sýček a křoví šustilo. Došel jsem. V trávě ležel arch a byl tam světélkující pařez. Popadl jsem tužku, podepsal se a začal utíkat. Když jsem se otočil, jestli za mnou někdo neběží, spadl jsem. Zvedl jsem se a utíkal k Pátkovi. Poté jsme se vrátili a vyšel další. Když se vrátil Sebik, začali jsme to prožívat, že to bylo docela lehké a že tam je paní učitelka Ivana Brožová. Ta byla schovaná za stromem, ale to jsme se dozvěděli až od ní po skončení cesty odvahy. Poslední člověk přišel do tábora asi deset minut po půlnoci. Poté jsme všichni ulehli. Zdály se nám krásné sny o prožitých dnech v táboře a mezitím asi taky i o výpravě za Robinsonem.

Milan Vojta, IV. A

z prací žáků čtvrtého ročníku vybrala a přepsala Veronika Šustrová, IX. B

MY A NAŠE PRÁVA

... bylo hlavní téma pobytu našich druháčků v přírodě. Děti si měly během týdne stráveného v Daňkovicích uvědomit hlavně to, že každý z nich je právoplatný člověk a má určitá práva. Druháci vytvářeli ve skupinkách různé práce a „plakáty“ (musím říct, že se jim to opravdu povedlo – ostatně můžete se na ně sami přijít podívat do jejich tříd). Domluvili se na tom, že každému by se mělo říkat jeho vlastním jménem a tak, jak se mu to líbí. Vymysleli a poté napsali na papír, proč jsou důležitá děvčata, proč chlapci... No a hlavně se postupně (během těchto prací) seznamovali s těmito čtyřmi právy:

1. všichni jsme důležití, nezáleží na tom, zda jsi černý, bílý, malý, velký
2. máš právo na svůj vlastní názor
3. máš právo na své vlastní jméno
4. máš právo na život, nikdo nemá právo náš život ohrožovat

O všech právech si s nimi povídaly paní učitelky, aby jim děti dobře porozuměly. Také chodily na procházky do lesa a navštívily i zříceninu hradu Štarkov. Aby byl program opravdu pestrý, hrály různé hry. Někdy si vybraly, co chtějí hrát, jindy pro ně něco připravily paní učitelky. A co je nejdůležitější, dětem se v Daňkovicích líbilo a přijeli nám zase o něco chytřejší.

Jana Machová a Veronika Šustrová, IX. B

Debrujaři

V těchto horkých až parných dnech jistě využíváte pohostinnosti zdejších plováren či jiných vodních nádrží. Jídlo a pití si berete třeba i na celý den. Vykoupete se a jdete se napít, vtom se ale ušklíbnete nad tím, jak to je teplé a odporné. Na tuto chvíli se Vám bude hodit náš nápad. Nemusí být zrovna po ruce peníze na příruční ledničku, tak si ji vyrobte!!

Potřeby : 1 velká a 2 menší lepenkové krabice s víky, novinový papír, alobal, 2 láhve s limonádou, krabičky s ledem

Postup: Na dno větší lepenkové krabice naskládáme alespoň 2 centimetry silnou vrstvu novin. Dovnitř vložíme menší krabici a prostor mezi oběma

krabicemi také vyplníme novinami. Vnitřek menší krabice potáhneme alobalem. Do vnitřní krabice uložíme studenou limonádu a kousek ledu (led si můžeme vyrobit v mrazničce ve speciálních sáčkích). Krabici přikryjeme víkem, jehož vnitřek je potažen alobalem. Toto víko přikryjeme vrstvou novin a pak uzavřeme víko větší krabice.

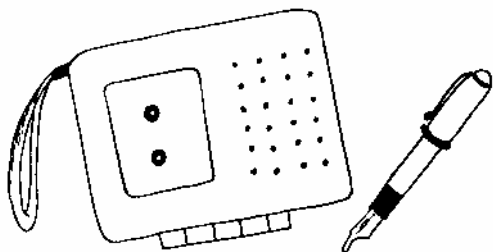
Do jiné malé neizolované krabice uložíme podobnou studenou limonádu a kousek ledu. Obě krabice dáme na stejné místo, počkáme alespoň hodinu a pak srovnáváme rozdíl mezi oběma krabicemi a jejich obsahem. Ochutnáme výsledek. Zjistíme, že limonáda v izolované krabici je studenější a osvěží nás mnohem lépe než limonáda z krabice neizolované.

Pokud budete s touto chladničkou spokojeni, můžete ji vylepšit tím, že k ní přiděláme transportní ucha z provázku nebo pevné látky. Povrch chladničky můžeme obarvit nebo otapetovat. Můžete popřemýšlet a noviny nahradit jiným izolačním materiálem.

Přeji Vám hodně trpělivosti a úspěšnosti při výrobě užitečné věci.

*Krásné prosluněné léto a hodně dnů strávených u vody s naší chladničkou
přeje Jana Strašková, VII.A*

Rozloučení a práce redaktora ve zkratce

Jo, jo, to nám to ale rychle uteklo. Všichni máte jistě na mysli školní rok, ale to není všechno! S ním se totiž pojí i odchod pěti redaktorů našeho oblíbeného školního časopisu. Jand'a, Aneta, Kamča, Terča a já – Verča jsme již několik let součástí Malíčku. Máme za sebou několik čísel, ale víte vy vůbec, jak práce redaktora vypadá?

Že má své klady i zápory? Hlavně to není tak jednoduché, jak se zdá. Ono přečíst si již hotový článek v časopise, který jsem si koupila za pět korun u kamelota, je v pohodě. Kritika je také lehká! Vy jste tomu svůj čas nevěnovali. A určitě víte, jak člověka potěší, když ho někdo pochválí a řekne mu, že se mu jeho článek líbí. Tak je to u všeho, nejen u článků.

Jaká je tedy cesta nápadů na stránky časopisu? Nejprve si na redakční radě rozdělíme úkoly, pak už na nich postupně pracujeme. Napíšeme článek o výletě, připravíme otázky na předem smluvený rozhovor, zrealizujeme ho, z diktafonu přepíšeme nanečisto. Po korektuře (opravení chyb) paní učitelkou Musilovou putuje článek opět k nám. My ho ještě musíme přepsat na počítači a na disketě donést paní učitelce. Pak nastupuje práce našeho technického zázemí – pana ředitele a pana učitele Jana Zapletala, kteří dají našemu časopisu konečnou podobu.

Zajímavým a velmi oblíbeným druhem článku je reportáž. Jelikož informovanost čtenářů je u redaktora na prvním místě, měl by chodit na různé akce ve škole i mimo ni. Super výhodné je, že i místo školy. Začátky však nejsou vůbec jednoduché, ale potom to stojí za to! To můžeme osobně dosvědčit. Stačí mít oči na stopkách, hledat nápady a umět je zajímavě zpracovat. Uvidíte, že po zkušenostech z Malíčku pro vás sloh bude hračka.

Zvažujete, jestli se máte redaktorem stát? Tak už neváhejte, nestyďte se a dojděte za paní učitelkou Hanou Musilovou, která vám ráda poskytne informace o práci redakční rady. Nám už nezbyvá nic jiného, než se s vámi rozloučit, novým redaktorům popřát plno bezva nápadů a Malíčku, ať i nadále vzkvétá. Bylo nám tu prima a věřte, že se nám po vás i práci redaktora nejednou zasteskne! Tak ahoj a slunce v duši.

za redaktory z IX. B napsala Veronika Šustrová

JDE SE NA VĚC ANEB ROZHOVOR S ...

Je čtvrtek ráno a my jdeme poprvé do akce. Čím blíže jsme u parku, tím víc slyšíme krákorání havranů. „Asi nás vítají,“ říkáme si. A nejen nás. Park se začíná plnit. Převážně dětmi za školek, ale také škol. Všechno se pečlivě připravuje a u stánků se vylepšují drobné detaily. Mezi listy stromů proniká ranní sluníčko, a s ním se tu šíří dobrá nálada. Doufáme, že se tento den vydaří... To ještě netušíme, co nás čeká.

Super! Je tu Česká televize a tím se nám nabízí neopakovatelná možnost udělat rozhovor s jejím reportérem **Michalem Klokočníkem**. „Co tomu asi řekne?“ myslíme si. „Vždyť je to opravdový profesionál. A co když budeme odmítnuti?“ běží nám v hlavách, ale zvědavost je přeci jenom silnější. Jdeme tedy za panem Klokočníkem. Je velice milý a sympatický, a co je hlavní, souhlasí s naším nápadem. Ale teď už si přečtěte již slíbený rozhovor.

Co Vás na Bambiriádu přivedlo?

Tak především zábava, profesní zájem a aby se o Bambiriádě v Chrudimi dozvědělo co nejvíce lidí v republice. Aby se z toho udělala dobrá reportáž pro zpravodajství České televize.

Co Vás tu zaujalo?

Úplně všechno. Nejvíce mě zaujalo to nadšení dětí, ta radost, když člověk vidí, jak se dokáží bavit, jak si dokážou nacházet nové přátele. Z „atrakcí“ mě asi nejvíce zaujaly takové ty opičí dráhy, i když jsou docela nebezpečné.

Jaký máte vztah k dětským sdružením a dětem vůbec?

Určitě kladný, jak jinak. V rámci naší práce se snažíme co nejvíce pomáhat a prezentovat taková sdružení, protože většinou ty aktivity a činnosti jsou fantastické. Zejména dneska, kdy v podstatě není moc organizací, které by takové akce připravovaly a které by takové akce financovaly. Tak si myslím, že by si zasloužily větší pozornost.

Jaký máte názor na zdejší amatérské noviny a dětské novináře?

Koukal jsem na internet a musím říct, že jste skoro profesionálové, protože jsem pročítal ty články, a když se tady porozhlídnu po novinářském stanu, tak si to vlastně nic nezadá s opravdu profesionálním stanem na jakékoliv velké akci. Takže držím palce, jen tak dál.

J. Machová a V. Šustrová, IX. B

BAMBIRIÁDA 2003

„Tak co, máte zápisníky?“ ozývá se z úst Šárky Trunečkové, naší patronky na Bambiriádě 2003. Abych vám to totiž vysvětlil, já a pár dalších dětí z časopisu Malíček se účastníme. Bambiriády 2003. Náš úkol je jasný, za dva dny napsat co nejkvalitnější články, rozhovory a ankety, které pak naše přepisovatelky přepíší a pošlou na internet. Je ráno 22.5. a já jdu do parku Na Střelnici. Vidím před sebou velký bílý stan. Vcházím do něho. V tom velkém stanu jsou počítače s internetovým připojením. Paní Trunečková mi ukazuje, jak vše funguje, no a já se pouštím jako dětský novinář do svého prvního článku na Bambiriádě. Píšu o tom, jak se členové týmu Bambiriády připravují na zahájení a jaké věci to vše obnáší. Na Bambiriádě také vystupuje mnoho dětí a skupin, ze kterých si vybírám mažoretky Čáslavky, abych s nimi napsal rozhovor. Áá, mám štěstí, protože jsem narazil na jednu z mažoretek, která mně ochotně zavolala své kamarádky. A už je tu houf dívek. Každá z nich hbitě odpovídá na mé otázky a už mám, co potřebuji.

Bambiriáda pro mě ale není jen psaní článků. Také jsem si vyzkoušel hru Twister, střelbu z luku nebo neprůstřelnou vestu, která vážila čtrnáct kilogramů. Bambiriáda mě moc bavila a doufám, že se tam příště jako novinář dostanu zase.

Lukáš Krčil, VI. A

NAVŠTÍVILI JSTE LETOŠNÍ BAMBIRIÁDU?

Pokud ano, tak to určitě víte, že zde byla spousta tanečních, ale i pěveckých vystoupení. Mohli jste se tu také pobavit nad různými soutěžemi a hrami. Ani já jsem nelenošila doma na peci a vyrazila jsem přímo do parku Na Střelnici, kde se také Bambiriáda konala. A to nejenom jako soutěžící a divák, ale také jako novinář.

Nejdříve jsem nevěděla, kam mám jít dříve. Nejvíce mě však zaujal stánek, kde si děti mohly vyrobit za slámy srdíčka, která udělají radost snad každému. Toto však nebylo všechno. Pro ty šikovnější tu bylo připraveno tkaní, paličkování a navlékání korálků. Se svojí kamarádkou Luckou jsme se šly ještě podívat k řece, kde byla připravena lana na přelézání přes vodu nebo jen tak ze stromu na strom. Když jsem viděla ty nadšené a šťastné obličejy všech dětí, rozhodla jsem se, že to zkusím také. Když jsem se

snažila dát svoji nohu do třemene, Lucka se začala šíleně smát, protože jsem se tam kymácela jako opice na stromě. Ani já jsem to nevydržela a vyprskla jsem smíchy. Nakonec jsem ani do cíle nedošla. A o tomhle a ještě spoustě dalším jsem psala. Musela jsem se snažit a odvést co nejlepší práci, protože mé články se poté ukládaly na internet.

Pokud si nějaký ten článek chcete přečíst, tak najedte na stránky www.chrudimka.cz. Letošní Bambiriáda se mi opravdu moc líbila a těším se již na příští rok. A vy, kteří jste tu nebyli, nezapomínejte, protože příští rok to určitě vyjde i vám.

Aneta Tichá, IX.B

Co se nám letos povedlo

Ahoj holky a kluci, blíží se nám konec školního roku a my bychom vám rádi připomněli, co se některým z vás v letošním roce povedlo a jak skvěle jste reprezentovali naši školu. Nejlepší umístění ve sportu se dozvíte v tomto článku.

SPORT

Florbal - okresní kolo: chlapci ze 4. - 6. tříd - 1. místo

Vybíjená - okresní kolo: dívky ze 4. - 5. tříd - 3. místo

Šplh - okresní kolo: děti z 1. - 5. tříd - 1. místo

Basketbal - okresní kolo: dívky ze 3. - 4. tříd - 2. místo

OLYMPIÁDY

Biologická olympiáda - okresní kolo:

- 1. místo – Martin Sloupenský, IX. B
- 2. místo - Kamil Vařečka, VII. B
- 4. místo – Ondřej Tefr, VII. B
- 5. místo - Martin Mlateček, VII. B

Chemická olympiáda - okresní kolo

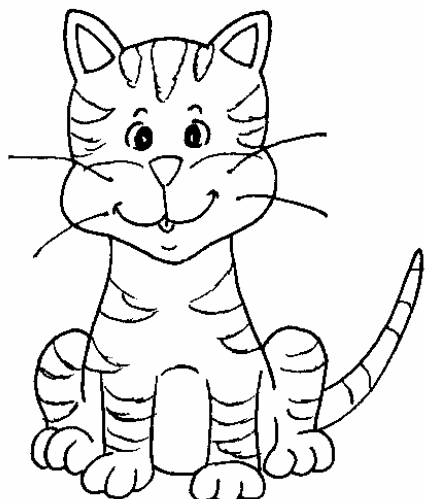
- 5. místo - Veronika Šustrová, IX. B
- 6. místo - Jana Machová IX. B

Matematická olympiáda - okresní kolo

- 1. - 3. místo - Jan Pudil, VI. B

Aneta Tichá, IX. B.

Nejedno překvapení

„Mami, já chci kotě.“ Jistě také vaše maminka tuto větu mockrát slyšela. Nemusí to být zrovna prosba o kotě, je možné, že sníte i o jiném zvířátku. A slibujete hory doly, jen abyste ho dostali. Budete ho samozřejmě venčit, krmit a dělat všechno možné, co bude potřeba, od rodičů stačí jen povolení. Oni ovšem tuší, že to jsou sliby. Ve většině případů to totiž dopadne tak, že se o našeho miláčka nakonec starají rodiče. I proto asi nejsou všechna naše přání vyslyšena. Terča a Barča Šottovy ovšem to štěstí měly, povolení dostaly, a tak si pořídily Marcelku. A co zajímavého s ní prožily?

Už to budou skoro tři roky, co jsme si pořídili naši kočku Marcelu. Jako koťátko vypadala úplně nevinně, ale jak jsme brzy zjistili, moc nevinná nebyla. Zanedlouho se naučila každé ráno na mamku vysloveně mečet, když jí zapomněla, hned jak vstala, dát do misky jídlo. No a samozřejmě, hned jak se najedla a vykonala svou ranní potřebu, vylezla ke mně na patrovou postel, začala strašně vrnět a lechtala mě svými vousky. Takhle vypadalo skoro každé ráno. Odpoledne, když jsme přišly se ségrou ze školy, čaply jsme vodítko a už jsme hnaly ji vyvenčit. To najednou čilá nebyla, ven však musela. Jednoho dne s ní šla ségra ven sama, načež uběhlo několik hodin a ony nikde. Za chvíli dole zvoní Barča, celá ubrečená, že Marcelka utekla. Jelikož ji chtěla svézt na klouzačce. Tak jsem honem vzala baterku, protože se už stmívalo, a šla jsem jí pomoci naší kočičku najít. Když jsem však vystoupila z výtahu, byla jsem v šoku. Vůbec jsem nepočítala s tím, že nám někdo s hledáním pomůže, a ono stálo před domem asi třicet dětí. Některé jsem ani neznala a všichni nám ji pomáhali hledat. Avšak marně. Marcelka nikde. Tak se skupinka začala pomalinku rozpadat a se mnou, co si pamatuji, zůstala jen Anča s Denim, který vyčenichal ježka a pár kamarádů. Už ale bylo pozdě a Marcela stále nikde. Všichni jsme se tedy vrátili domů. Druhý den jsem opět Marcelu hledala, ale jako by se po ní slehla zem. Večer už jsem toho měla dost, tak šla na akci jen mamka s Barčou, sedly si k dětskému koutku u prodejny a za chvíli slyší hlasité mňoukání. Protože nikde nikdo nebyl, tak se Marcela ráčila ozvat. Byla zalezlá v jednom křoví, které jsem mimochodem několikrát prohledala, ale ona si tam našla perfektní skrýš. Tak ji mamka se ségrou přivedly domů, vykoupala jsem ji a dala jí pořádně najíst. Pak celou noc spala se mnou. Měla jsem vážně velikánskou radost, že ji opět mám!

Jana Machová, Terča Šottová a Veronika Šustrová, IX. B

Nejen prázdninové mlsání

Určitě o prázdninách zažijete chvíli, kdy budete mít chuť na něco dobrého. Zmrzlina, ovoce ..., to je to pravé pro správnou letní náladu. Inspiraci najdete i v červnovém čísle Malíčku. Přinášíme vám hned několik receptů, které stojí za to vyzkoušet.

Vydařené prázdniny vám přeje redakce časopisu Malíček.

Domácí čokoládová zmrzlina Lukáše Krčila

Na přípravu potřebujeme: 0,5 l mléka, 120 g krupicového cukru, 10 g maizeny, 1 vaječný žloutek, 100 g čokolády

Postup: Do poloviny mléka přidáme cukr a přivedeme k varu. V druhé polovině mléka rozmícháme žloutek, maizenu a rozehřátou čokoládu. Za stálého míchání přilijeme k horkému mléku a povaříme. Zhoustlý krém necháme po vychladnutí zmrazit.

Tvarohové knedlíky s ovocnou omáčkou Martiny Šípkové

Na přípravu potřebujeme: ¾ kostky tvarohu, 300 g hrubé mouky, 1 vejce, trochu mléka, jahody, cukr, smetana light

Postup: Všechny ingredience spojíme a propracujeme. Utvoříme menší kulaté knedlíčky, které vkládáme do vařící vody. Vaříme asi 7 minut (podle velikosti). Na talíři polijeme omáčkou z rozmačkaných jahod, cukru a smetany light.

Mléčný koktejl Jany Machové

Na přípravu potřebujeme: ¼ l studeného mléka, 2 lžice rybízové nebo třešňové šťávy, 2 lžice vanilkové zmrzliny

Postup: Všechny přísady smícháme a ušleháme na elektrickém mixéru nebo obyčejnou metlou.

Ovocný koláč z jogurtů Terezy Jarošové

Na přípravu potřebujeme: 2 bílé jogurty, 1 skleničku cukru, 2 skleničky výběrové polohrubé mouky, 2 vejce, 1 prášek do pečiva, drobenku, ovoce

Postup: Jogurty, cukr, mouku, vejce a prášek do pečiva promícháme v míse. Těsto nalijeme na vymazaný a moukou vysypaný plech. Poklademe ovocem (pokud máme kompotované, necháme je nejprve pečlivě okapat), posypeme drobenkou a dáme péct do předehřáté trouby.

Vltavské placky Veroniky Šustrové

Na přípravu potřebujeme: hladkou mouku, tmavou mouku, sůl, vodu, česnek a máslo nebo povidla či tvaroh

Postup: Z hladké a tmavé mouky s trochou vody uděláme těsto. Trošku osolíme. Poté vyválíme tenkou placku, kterou smažíme na plotýnce nebo teflonové pánvi z obou stran. Hotové placky potřeme buď česnekem, nebo povidly, či tvarohem podle chuti.

Jahodová náplň do palačinek Martina Vápeníka

Na přípravu potřebujeme: jahody, 1 tvaroh, 1 zakysanou smetanu, moučkový cukr (podle chuti)

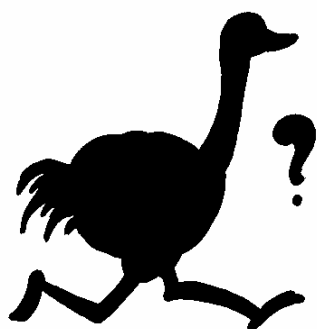
Postup: Rozmačkané jahody smícháme s tvarohem a cukrem. Zjemníme zakysanou smetanou. Podáváme jako náplň do palačinek nebo samotné.

Letní salát Veroniky Darsové

Na přípravu potřebujeme: těstoviny, bílý jogurt, ovoce (například banány, ananas, pomeranč)

Postup: Uvaříme těstoviny a necháme vychladnout. Poté smícháme s ovocem a zalijeme bílým jogurtem. Dáme do lednice.

Za redakci časopisu Malíček sepsala Jana Machová

KDO JE TO?

Ahojky, milý soutěživče. Jistě ses už netrpělivě těšil na výsledky minulé čarodějnické soutěže. A koho to vlastně čarodějnice začarovaly? Pod jednotlivými čísly se skrývali: 1. Naděžda Cempírková, 2. Petr Kvíd, 3. Ivana Brožová, 4. Alena Jansová, 5. Petr Baťa 6. Pavla

Adámková. A koho jsme vylosovali tentokrát? Štěstí měla Lenka Marhanová. Té tímto gratulujeme. Vám všem přejeme hodně štěstí v tomto kole. Pravidla se nemění. Tak už jen napište, koho ukrývá náš popis tentokrát.

1.

Tato dnes už čtyřicetiletá vdaná žena se narodila v Praze. Vystudovala SŠE a pěveckou kariéru zahájila ve skupině Precedens, později zpívala se skupinou Stromboli. Nyní vystupuje v mnoha muzikálech. Společně se svým manželem a dvěma dcerami bydlí v Karlíně. Ráda se obléká do černé a její slabostí je nakupování bot.

2.

4. 10. 1980 přiletěl do Prahy čáp a udělal manželům velkou radost. Již od pěti let se chlapec věnoval stejnému sportu jako jeho bratr i otec. Na jaře roku 1999 hrál svůj první velký zápas. Svému týmu pomohl získat 3 tituly. Nespočetněkrát hrál za reprezentační mužstvo a v roce 2001 se stal hráčem Borussie Dortmund. Zvítězil i v jedné anketě sportovců.

3.

Narodil se před 56 lety v Olomouci. Jeho životním snem bylo herectví, ale po neúspěšném přijetí na DAMU studoval na Filozofické fakultě UK. Na dva roky se stal

SOUTĚŽ – KDO JE TO?

Jméno a příjmení žáka

.....

třída:

PŘÍJMENÍ OSOBY

1.

2.

3.

4.

konferenciérem kapely Greenhorni a poté dvě desetiletí slovem provázel vystoupení skupiny Fešáci. Také psal do novin, působil jako externí redaktor v rozhlasu, hrál amatérské divadlo a psal scénáře. Nyní moderuje jeden zábavný televizní pořad (můžete v něm vidět i Petru Černockou, Yvetu Blánarovičovou a Mariána Labudu) a jeden pořad v rádiu. Je ženatý a má čtyři děti (nejmladší syn je adoptivní).

4

Světlo světa spatřila tato známá moderátorka a herečka 16. 3. 1964 v Třinci. Vystudovala konzervatoř. Působila v Divadle v Kladně a počátkem 90. let byla členkou divadelní společnosti J. Dvořáka. Od roku 1994 hraje tato tmavovláška v Hudebním divadle Karlín a je moderátorkou počasí. Je vdaná a má dvě dcery.

J. Machová a V. Šustrová, IX. B

TELEVIZNÍ (POHÁDKOVÝ) KVÍZEČEK

Ahojda všichni televizní diváci! Máte rádi pohádky? Myslím, že určitě každý z vás se rád na nějakou tu pohádku podívá. No a pokud si chcete ověřit, jak dobře jste si tu či onu pohádku zapamatovali, je tu pro vás náš kvíz! Ze správných odpovědí vám vyjde tajemka.

1) Jak se jmenuje herečka, která si zahrála princeznu Eufrozinu v pohádce Z pekla štěstí?

- d) Michaela Kuklová p) Sabina Laurinová s) Lucie Bílá

2) Kdo to byl Jurášek v pohádce Tři oříšky pro Popelku?

- r) kůň e) sova o) pes

3) V jaké pohádce měla určitá osoba přezdívku Myší kožíšek?

- h) Princezna ze mlejna
r) Princové jsou na draka
i) Princezna se zlatou hvězdou na čele

4) V jaké pohádce zaznělo: „Mám tě ráda jako sůl.“

- u) O myrtové panně
n) Byl jednou jeden král
k) Noc na Karlštejně

5) Ve které pohádce nejstarší bratr provdává svoje mladší sestry?

- c) Princ a Večernice d) Princ Bajaja j) Kočičí princ

6) Která z uvedených vět zazněla v komedii S tebou mě baví svět?

- a) Neříkej, že by sis taky nedal?
m) Kdo se s čerty potká, má z pekla štěstí!
e) Prděj taky hadi?

7) *Jak se jmenovala hezká a rozumná vnučka v povídce Babička?*

z) Barunka

n) Lucinka

p) Viktorka

8) *V které pohádce byla Marfuška?*

n) Mrazík

i) Kudrnatá holka

t) Popelka

9) *Jaká písnička charakterizuje Tři veterány?*

o) Dělání

u) Hlídač krav

a) Není nutno

Tereza Jarošová, IX. B

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

1. Seřaď správně popletená písmenka.

a) ošalk _____

b) dvysěveční _____

c) ynprzádnir _____

2. Přiřaď věc z pohádky ke správné pohádce.

a) O Popelce

myší past

b) Otesánek

pařez

c) Byl jednou jeden král

drak Bucifal

d) Z pekla štěstí

sůl

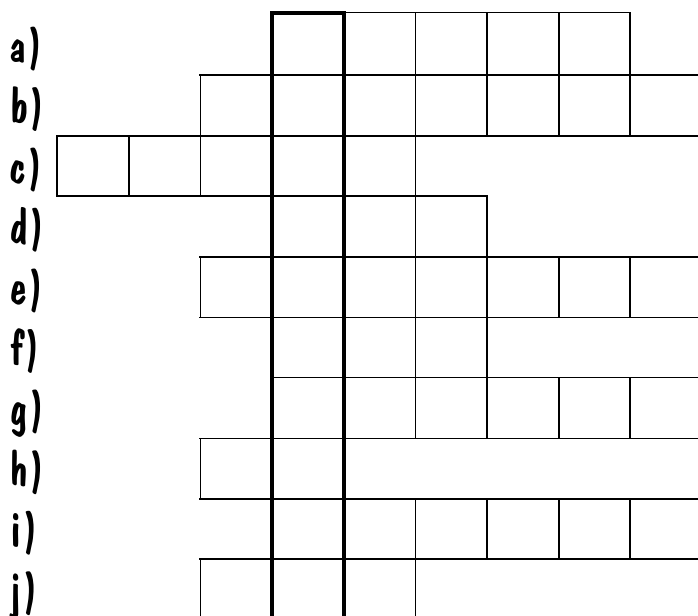
e) Tom & Jerry

oříšek

3. Vypočítej příklad

Číslo patnáct vyděl číslem pět, k výsledku přičti číslo sedm, to pak vyděl nejmenším možným dělitelem, potom číslo vynásob trojnásobkem čísla dvacet, pak od něho odečti rozdíl čísel sto dvacet pět a čtyřicet pět, toto číslo zaokrouhli na stovky, přičti k němu všechny násobky čísla dvě (do dvaceti) a vyděl deseti, odečti trojnásobek čísla jedna. K tomuto číslu přidej dvě desetiny. Pokud jsi počítal správně, vyjde ti datum vydání páté knihy o Harry Potterovi.

4. Uhadneš tajenku?

ČR je naše ...

u bicích hodin je ...

na hlavě rostou ...

druh sovy ...

babička a ...

strom, zimní a letní ...

na hlavě nosíme ...

protiklad slova "ano"

Chrudimsko jsou...

protiklad slova "rub"

5. Které slovo se nehodí do řady.

a) kopretina, tulipán, jablko, květina

b) jahoda, banán, meloun, jablko

c) tužka, pastelky, penál, židle

6. Doplně správná slova do básničky.

Od této chvíle tě čeká jen _____,
dvě z nás ti pomohou – ta menší či ta _____.

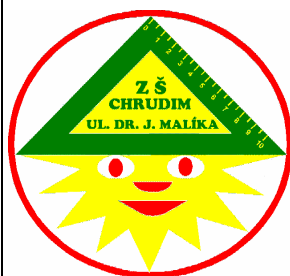
Jen jedna ze všech ti umožní pokračovat,
druhá tě vrátí _____ a musíš začít _____.

Jen víno z kopřiv dvě z nás lahví mají v _____,
ze tří upiješ-li, octneš se v černém _____.

(úryvek z knihy J. K. Rowlingové Harry Potter a Kámen mudrců) sepsal Martin Vápeník, VI.A

Správné odpovědi:

1. a) škola b) vysvědčení c) prázdniny; 2. a) oříšek b) pařez c) sůl d) drak Bucifal e) myší past; 3. 29.2; 4. vysvědčení; 5. a) jablko b) meloun c) židle; 6. nebezpečí, větší, zpátky, znova, sobě, hrobě

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

❖ **redakční rada:** V. Šustrová, J. Machová, K. Emrová, T. Jarošová, A. Tichá, J. Strašková, M. Šípková, L. Krčil, M. Vápeník, R. Severýnová, L. Marhanová, A. Paulů, Š. Žáková, L. Jandová

❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 0455/62 06 07, e-mail: broz@zsmalika.cz

❖ Internet: <http://www.zsmalika.cz>